

HARLEQUIN®

047
APRILL

Romantika

LIZ FIELDING

Flirt Itaalia moodi

Liz Fielding
FLIRTING WITH ITALIAN
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2011 by Liz Fielding

© 2012 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

E04239912

ISBN 978-9949-25-208-4

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kallis lugeja!

Mul on hea meel tuua teieni oma kuuekümmes teos sarjast Harlequin Romance, „Flirt Itaalia moodi”. Samuti on mul hea meel, et selle tegevus toimub minu lemmiklinnas Roomas.

Eelmises aprillis oli mul kavas sinna reisida, et värskendada oma mälu, valida Sarah’ ja tema kuuma itaallasest armastaja jaoks välja mõned erilised paigad, kus nad saaksid jagada oma *antipasto* vaagnat, jalutada, armuda. Asjad olid pakitud, juuksuris käidud, küüned viilitud, kui meie lend tühistati vulkaanilise tuha tõttu ja ma jäin koju nagu tuhanded teisedki.

Õnneks töötab mu mälu täiel võimsusel ning mul olid eelmise reisi ajal kirjutatud päevaraamat ja ka fotod, mis tõid kõik taas värvikalt meelde. Rooma ilu on Sarah’ ja Matteo loo juures kõigest lisand. Armastus on ülemaailmne.

„Flirt Itaalia moodi” toob teieni armastusloo, mis olevikku elustab ja olnud aastakümneid oma maagilise säraga meenutama jääb.

Loodan, et see toob päikest ka teie päeva.

Armastusega,

Liz

ESIMENE PEATÜKK

ITAALIA KEEL ALGAJATELE

Asjad pakitud, lennupilet broneeritud. Samal ajal kui mu õpilased on viimase hetke paanikas, mõeldes tööle, mille nad peavad järgmise semestri esimesel nädalal uuele õpetajale esitama, püüan mina Rooma tipp tunni, esimese päeva närvilisuse ja võõrkeelse eluga hakkama saada.

Kui nad arvavad, et olles kunsti, kultuuri, kõrgmoe ja lõputu päikesepaiste keskmes, olen teinud parima partii, siis, nojah, neil võib selles isegi õigus olla. Hetkel on aga minu suurimaks mureks uus elukoht, see, kuivõrd on uus kool Maybridge'ist erinev ja kas ma hakkan oma uutele õpilastele meeldima.

Eks me näe...

„Mul on uus töökoht, Lex. Roomas.”

„Sa tuled Maybridge'i keskkoolist ära? Ütled „maailma kõige täiuslikuma töökoha” üles?”

Sarah Gratton oli näinud vaeva, veenmaks kolleege, et ta ei suutnud lennureisi ära oodata. Tegelikult oli osa sellest ka tõsi, ent see oli pigem põgenemine kui seiklus ja ta oleks pidanud teadma, et tema vanavanaisa näeb naeratu-sest, mis näo lausa valutama pani, selgelt läbi.

Ta on peagi üheksakümnene, ent jalutab igal hommikul linna ajalehe järele ning ta taip on veel piisavalt terane, et The Timesi ristsõna kümne minutiga lahendada.

„Tom oli nii populaarne, lapsed armastasid teda.” Naise sõrmed liikusid automaatselt sinna, kus kord oli sõrmus olnud. „Mul on tunne, et kõigi arvates olen tema lahkumises süüdi.”

„Tema pettis sind, Sarah. Kui loobud tööst, mida armastad, kaotad ka teist korda.”

„Ta ei petnud mind.”

Ei petnud. Ei valetanud. Ei teeselnud. Ta ei suutnud seda. Ta ütles naisele, et armastas teda veel, ent oli armunud kellessegi teisesse.

Ütles seda esimese vaheaja alguses, andes naisele terve nädalajagu aega, enne kui too pidi taas õpetajate tuppa astuma. Kõikide silme alla.

Mis ta aga ütlemata jättis, oli see, et ta astus tagasi, võttis vastu töökoha Melchesteri spordikeskuses, mille kohta naine kindel oli, et mees seda vihkas.

Kuni sinnamaani ei olnud see tundunud tõeline.

Naine oli küll sõnu kuulnud, ent ei olnud võimeline neid ligi laskma. Ta veenis end, et kui ta esmaspäeva hommikul õpetajate tuppa astub, on kõik nii, nagu olema pidi. Kõik on jälle tavapärane.

Ent mees ei tulnud sinna.

Naisel oli olnud aega, et järele mõelda, mõista, et koostöö sellises akvaariumilaadses koolis oleks võimatu. Mees oli see, kes ohverdas töö, mis oli ta elu. Nii väga armastas ta Sarah't.

Nii väga oli ta kellessegi teisesse *armunud*.

Naine nägi vaeva, et olla seda ohvrit väärt. Püüdis mõelda oma õpilastest, kuigi südames oleks tahtnud pageda kuhugi nurka ja nutta silmad peast.

Ta oli oma korteris kõik jäljed mehest kaotanud, et ta pidevalt vanade mälestuste otsa ei komistaks. Pani pildid silme alt ära. Ei läinud kohtadesse, kus nad ühiselt sõpradega aega veetnud olid.

Ent ta ei suutnud teda koolist eemaldada.

Mehe olemasolu oli tuntav igal pildil, millel seisis tema poolt edukalt treenitud võistkond. Auravate poiste lõhnapahvakus, nende saapakontsade klõbinas, kui nad kriketimängult tulid. Staadionilt kostvas viles, mis neid kord nähtamatu niidina ühendas, kuid nüüd lõi kas naist nagu noaga.

„Pealegi,” ütles Sarah, „ma ei kaota, ma teen tegemata elu tasa. Sina olid see, kes soovitas tungivalt võtta mul aasta järele mõtlemiseks, lõbutseda, reisida enne paikseks jäämist.”

„Sa ei ole enam kaheksateist,” juhtis vanavanaisa ta tähelepanu. „Ja sa ei võta vaba aastat, et lõbutseda ja reisisid ilma näha.”

„Tunnen end teiste ilmarändurite seas matroonina. Nii viisi saan mõlemast maailmast parima osa endale. Suurepärase töö. Suurepärase asukoht. Loodan vaid, et vastan ka direktori kiitvale soovitusel.”

Vanavanaisa ajas naise kahtlused pelgalt käevüpega ära. „Kas keelega ei tule probleeme?”

„See on rahvusvaheline kool. Diplomaatide, ÜRO ametnike, Roomas elavate võõramaalaste laste,” selgitas Sarah.

Tuhat kolmsada kilomeetrit eemal kõigest, kes teadsid teda kui üht poolt paarist.

Maybridge'i keskkooli minnes oli ta esimesest päevast alates olnud üks *Tom-ja-Sarah'st* sellest hetkest saati, kui ta värisevate kätega suutis kohvitassiga üht suurt blondi hüiglast tabada, kes osutus olema spordiosakonna juhataja. Selle asemel, et nimetada naist idioodiks, mida too kindlasti ka oli, naeratas mees ning pilk tema selgetes sinistes silmades muutis terve Sarah' maailma tasakaalukaks paigaks.

Naine pakkus, et peseb mehe tööriided. Viimane vastas, et oleks rahul ka ühe pindiga ning naise maailm püsiski tasakaalus, kuni saabus asendusõpetaja ajal, mil pooled töötajad kodus gripiga maadlesid.

See oli nagu läheneva autoavarii jälgimine, kui oled võimetu midagi tegema selle takistamiseks. See järsk vaikus, kui uus nägu õpetajate tuppa saabus. Tom, esimene, kes naist tervitama asus – alati uustulnukate vastu nii kena. Nende kontakt ei kestnud kauem kui sekund või paar, ent tundus, nagu oleks nende pilkude kohtudes maailm seisma jäänud, ja kui Sarah neid vaatas, tundis ta seda särisevalt kuuma leeki, mis väreles Tomi ja Louise'i vahel, ning naise maailm tõugati pöörlemisteljelt täie hooga maha.

„Saan peagi inimestega tuttavaks,” ütles Sarah. „Õpetamine ei ole töö, mida saaks isolatsioonis teha. Ja olen *Roomas*,” rõhutas ta „ühes maailma kõige romantilisemas linnas.”

Ainsa hetkega oli ta end kõigi kaastundest vabastanud ning muutunud õpetajate toa kõige kadestamisväärsemaks tegelaseks.

Mitte et ta oleks täielikult põgeneda saanud. Ta püüdis kogu väest seista vastu soovile hakata direktori ettepanekul oma kogemuste põhjal blogi pidama.

„Tean, et viimased kuud on olnud rasked, aga pärast pausi näivad asjad teistsugused. Ootan sind järgmisel aastal tagasi,” ütles direktor.

„Te ei vaja mind, direktor. Vajate Tomi. Helistage talle.”

„Ja jätan kõigile mulje, et nüüd, kui oled mängust väljas, võin Tomi tagasi kutsuda? Mis mulje see küll jätab?” küsis mees.

Kahtlase, ilmselgelt, mõtles Sarah, kui küsimus juba tekkis. See oligi põhjus, miks direktor soovis, et naine blogi peaks. Siis näiks, nagu oleks viimane ikka veel kooliga seotud.

Hiilgavate soovitude eest, nagu näha, oli vaja tasuda. Ja keegi nii või naa ei loeks seda. Töötajatel on liialt kiire ja mis puutub lastesse, noh, miks nad peaksid?

Sarah alustas, kui Lex võttis ta käe.

„See ei ole õiglane,” ütles naine. „Tulen teid koju vaatama nii tihti, et tüdinate mu külaskäikudest ära. Poolaasta lõppedes. Vaheaegadel.”

„Mispärast? Et näha üht vana meest?” Vanavanaisa liigutas ükskõikselt oma kätt. „Ära raiska aega ega raha. Naudi Itaaliat, kuniks see sul võimalik on.”

„Mul on piisavalt aega, et kõike näha.” Ja ta saab reisida pulmadeks kogutud rahaga, mille eest ta uhke kleidi plaanis soetada. Veel oli tema deposiidiosa, mida nad maja ostuks säästsid. Maja, millel oleks aed, kus nende lapsed kord saaksid mängida.

„Aega ei ole kunagi piisavalt,” hoiatas vanavanaisa. „Su elu möödub hetkega. Naudi sellest kõike.”

„Muidugi,” ütles ta automaatselt.

„Ei, ma mõtlen, et naudi seda *päriselt*.” Mees vaatas teda selle mõtliku pilguga, mis oli tema patsientidele vägagi tuttavlik ajast, kui ta veel töötas. See pilk, mis vaatas läbi „peavalu” ja nägi tõelist probleemi. „Määran sulle armuloo,” ütles ta. „Mitte armumist, mis murrab su südame ja viib aru. Ei midagi tõsist,” hoiatas ta. „Üks lihtne naljaviluks romanss mõne sõstrasilmse itaallasega. Mälestus, mis tooks sulle pigem naeratuse näole kui pisara silma. Miski, mida vanaduspõlves heldimusega meenutada.”

„Lex! Oled ennekuulmatu!”

Mees irvitas: „Usalda mind. Olen arst.”

Sarah naeris: „Ennekuulmatu ja imeline ja ma armastan sind.” Nad olid alati olnud lähedased. Naise vanemad armastasid teda, tegid kõike, mis vanematele ette nähtud, suurepäraselt. Tema vanavanemad olid ta ära hellitanud. Ent Lexil ei olnud kunagi midagi muud paremat teha kui talle jutte vesta ja kui ta oma toolile selga toetades vaatas kuhugi kaugelekaugemale, teadis naine täpselt, mida mees järgmisena ütleb.

„Olen ma kunagi rääkinud sellest, kuidas sõja ajal Itaalias olin?”

„Kord või kaks.” Juba lapsepõlves oli see olnud tema lemmiklugu.

Kuidas ta lennukil tekkis mootoririke ja ta pidi katapulteeruma. Kuidas ta peaaegu surnuks külmunud oleks.

See oli lugu, mis oli aastatega kasvanud. Jutustamisega. Illustatud, kaunistatud. Ta ei olnud kunagi näinud oma vanavanaema, ent vanaema väitis alati, et Lex ei rikuks üal head juttu tõe rääkimisega ära. Naise ema pööritas selle peale vaid silmi.

„Räägi uuesti,” õhutas Sarah teda. „Räägi mulle, kuidas imeilus itaallanna su päästis, kui su poolsurnuna lumest leidis. Kuidas ta sind põetas, varjas kuid, kuni liitlasväed kohale jõudsid.”

„Tead seda peast.”

Võib-olla teadiski, ent see oligi lohutava loo mõte. Selle tuttavlikkus.

„Vanaema ütles alati, et suurema osa sellest mõtlesid sa ise välja. Et armas Lucia oli tegelikult karm vanaeit, kes varjas sind nädalakese oma lehmalaudas,” ütles ta, teades väga hästi, kuidas meest rääkima õhutada. Ja lõpetada jutt Sarah’st.

„Su vanaema ei tea midagi.” Peaaegu üheksakümnene, ent siiani silmis õel pilk. „Enne kui fašistid selle maatas tegid, oli maja olnud suursugune. Ja Lucia oli...” ta peatus. „Ulata mulle mu karp ja ma näitan sulle.”

„Näitad mulle?”

Iga kord oli ses loos mingi uus väike pööre, lisandus mõni pisiasi: uus oht, riskeerimine toidu või soojuse pärast, pisike leitud nauding keset raskusi. Ent see oli täiesti ootamatu.

„Mu karp,” kordas vanavanaisa.

Sarah oli selle väikese tartaanimustriga küpsisekarbi sisu sadu kordi näinud. Seal ei olnud ühtki fotot Luciast ning kui ta karbi vanavanaisale ulatas, ootas ta, et selguks, et viimane oli vaid nalja teinud. Ent seekord ei olnud mingit õrritamist, nagu mehel harilikult kombeks, ja kui Lex kaane avas, tuli iga medaljoni, foto, meenega, mis pika ea ja hästi elatud elu jooksul kogutud oli, meelde mõni mälestus. Ta keeraskarbi ümber, tühjendades kogu sisu enda kõrval olevale lauale.

Laud oli väike ja paberid, mündid, nipsasjakesed libisesid üle ääre põrandale. Sarah põlvitas, et neid üles korjata. Lükkas väikese seepiatoonides foto vanavanaemast, mida Lex endaga sõjapäevil kaasas kandis, kortsunud nurga sirgeks.

„Jäta need,” ütles vanavanaisa. „Sinu küüned on minu omadest pikemad. Vaata, ehk saad selle kätte.”

Karbi põhi oli musta papiga ääristatud. See oli aastatega kulunud. Nüüd, seda välja koukides, leidis Sarah, et selle all oli peidus foto.

Mees kehtas kohmakalt õlgu.

„Seda ei saanud ju laokile jätta, et see su vanavanaema ärritada võiks.”

Ärritada?

See oli vana teraline mustvalge foto, millel oleval noorel, saledal naisel oli tumedad juuksed, silmad ja kulmud ning täidlased, meelad huuled.

Kriimustatud, õrnalt taas kokku sobitatud foto, mis oli ilmselt puruks rebitud – arvatavasti väga ärritunud vanavanaema poolt – oli ajaga laiguliseks läinud, naise nägu minevikust välja hüppamas.

„Ta oli armas,” ütles Sarah, kui nägi kõrvale vaadates mehe silmis säärast õrnust, et tema kurku kerkis pisaraklomp. „Ma ei oska arvatagi, kui raske see võis olla.”

Naise pisike emotsionaalne tagasilöök näis selle kõrvallüüsi naanet.

„Ole selle üle õnnelik,” ütles vanavanaisa, seejärel tundus ta hetkeks eemale triivivat, ilmselgelt mõeldes raskele aegadele. Või ehk meenus talle Lucia ilu.